

spørgsmålstegn. Det er sådan set visket væk med de initiativer, der er taget.

Kl. 11.25

Det er som sagt det negative fokus, der har været lagt på sagen her, og det er jo sådan set i orden, men jeg er nu alligevel glad for, at der sammen med F 23 også er rejst en anden forespørgsel, F 25, som giver en lejlighed til sådan lidt bredere at tage temperaturen på dansk kræftbehandling.

Det har fyldt meget i debatten, og jeg faldt over et indlæg, som en 42-årig kvinde i Hørsholm skrev til den lokale avis, Frederiksborg Amts Avis, og nu citerer jeg direkte fra hendes henvendelse:

Vi skal bestemt være gode til at kritisere systemet, når det ikke virker, for uden den kritik og det pres er det ikke sikkert, at politikerne lytter, men min pointe er, at vi søreme også skal huske at rose, når vi har haft gode oplevelser, for det er den energi, der driver dagligdagen for de mange vidunderlige ildsjæle rundtomkring på hospitalerne. Citat slut.

Det er jeg sådan set enig i: Den vinkel skal der jo også være plads til at sætte på debatten. Og gør man det, må man sige, at realiteten i sagen er den, at det bedste, der er sket for danske kræftpatienter, er, at der kom en ny regering i 2001, der sammen med sit parlamentariske grundlag har været og fortsat er fast besluttet på at skabe en bedre kræftbehandling i Danmark, og som har sat handling bag ordene ved ikke at forsømme nogen lejlighed til i nogen økonomiaftale eller i nogen finanslovaftale at adressere denne her problemstilling.

Det næstbedste, der er sket, er vel, at der den seneste tid er kommet opmærksomhed på området, hvilket har gjort, at oppositionen også er begyndt at interessere sig for området, for indtil da har vi jo været fattige på initiativer fra oppositionen. Ikke på et eneste tidspunkt siden skiftet i 2001 er vi fra Socialdemokratiet eller Det Radikale Venstre – og jeg tror, jeg kan tage SF med – blevet mødt af noget forslag om at øge bevillingerne på området.

Det eneste forslag, der relaterer sig til området her, er forslaget fra Det Radikale Venstre omkring finansloven 2005, der gik ud på at reducere de beløb, der er til direkte sygehusbehandling i sundhedsvæsenet – altså at forringe mulighederne for at lave kræftbehandling i sygehusvæsenet. Bortset fra det ene forslag har der ikke været nogen forslag overhovedet. Jeg synes, det er rart, at oppositionen er vågnet op til dåd, for

det betyder, at der er flere partier, der sammen med regeringen og Dansk Folkeparti interesserer sig for området her, og det er positivt.

Ambitionen er også på det her område at skabe behandling i international topklasse, og det er vi sådan set også godt i gang med. Vi behandler flere og flere patienter, og vi behandler patienterne bedre og bedre. I 2002 fik omkring 17.000 patienter ca. 160.000 strålebehandlinger, sidste år var det antal steget til 21.000 patienter, og vi runder i år 200.000 strålebehandlinger.

Sidste år blev der foretaget ca. 210.000 undersøgelser og operationer, og hvert år siden 2001 er antallet øget med godt 16.000, svarende til en årlig stigning på 9,25 pct. – det er jo en vækstrate af næsten kinesiske dimensioner, kunne man sige – men det overgår i væksten i antallet af kemobehandlinger, som er steget med omkring en fjerdedel hvert år siden 2002.

Samtidig har regeringen skabt ekstraordinær mulighed for fuld finansiering af scannere og strålekanoner for 600 mio. kr. både i 2005 og 2006, og næste år er der ekstra finansiering for 1 mia. kr. af scannere og strålekanoner og andet medicinsk udstyr, så der er sådan set skabt en økonomi, der gør, at dette område kan udbygges i den voldsomme takt, som det er sket siden regeringsskiftet i 2001.

Men dansk kræftbehandling handler selvfølgelig ikke kun om det kvantitative, det handler i høj grad også om det kvalitative, hvor hele kommunalreformen med de skærpede beføjelser, der ligger til Sundhedsstyrelsen om at have indseende i og medindflydelse på specialeplanlægning, er en meget, meget vigtig ting. Noget af det, der har gjort, at vi har lidt dårligere overlevelsesserter på kræft end i andre sammenlignelige lande, er jo, at vi f.eks. har spredt kræftkirurgien ud på alt for mange adresser. Det er sådan set en af væggrundene bag sundhedsreformen i kommunalreformen, som regeringen har gennemført sammen med Dansk Folkeparti, og hvor oppositionen i hvert fald kun meget modvilligt har tilsluttet sig visse elementer.

Kl. 11.30

Det handler også om, hvilken tilgang man i øvrigt har i de faglige miljøer til kræftbehandling. Et af de store problemer, der var før regeringskiftet i 2001, var jo, at man var meget berøringsangst over for eksperimentel kræftbehandling. Det var dengang, aviserne var fyldt med forfærdelige historier om mennesker, der som meget, meget, meget syge og uden meget livshåb tilbage for egen regning og risiko måtte ka-